

Pracovní list

Jáchym Topol: Sestra

[in Jáchym Topol: *Sestra*, Host, Praha—Brno, 2019, s. 9—10]

Byli jsme lidi Tajemství. A čekali jsme. Potom se David zbláznil. Možná praskla hlava zrovna jemu, protože byla tou nejlepší hlavou, která vysílala signály a tak poháněla celou partu, celé společenství dopředu. To jsme si říkali, že je to dopředu, někam, ale brzy jsme všichni ztratili pojem o tom, kam se ženem.

Některým z nás možná připadalo, že směr už není v přímce, ale že se otáčíme do kruhu. Také mě několikrát napadlo, že mi čas mizí někde v bledém světle, je průsvitnější, znovu ztrácí barvu i chuť, a z toho jsem měl hrůzu. Možná jen Žralok měl nějaký konkrétní cíl: zbavit se krabice a jejích příznaků. Já jsem jel jako medvěd v šlapacím mlýně, měl jsem z toho všeho strach, ale bavilo mě to a nabíjelo. Micka si nemohl dovolit přestat zářit a zářil právě nejvíc tehdy, když tek kov.

Davidovi se to stalo potom, co lidi z ministerstva vyčistili naši studnu. Nejenže si pořád čichal k palcům. Už delší dobu jsem pozoroval změnu na jeho obličejí, oči mu vystupovaly, naopak brada jako by se ztrácela. Rty míval odchlípené od sebe, vypadáš jak tykev, zavtipkoval jsem, neodpověděl.

Ve skladu jsem ho našel já, seděl pod látkami jako v orientálním stanu, jednu ruku v brokátu, mně je to jedno, tenhle dotyk, říkal, je to úplně stejný, mně je to stejný.

Co říkáš, zeptal jsem se.

Je mi to jedno. Mně je to stejný. Ty si děláš auta, vid'?

Jo.

Vidíš, odpověděl, ty nebo Novák. Mně ste oba stejný. Cejtim to fyzicky i psychicky. A už nebudu mluvit, řekl.

Pak jsem si ho nevsímal, šel jsem nahoru, kde jsme se po práci bavili jako vždycky.

A jak to všechno začalo? Pokud chci ohledat své stopy tehdy... v paleolitu... musím mluvit o tom, jak jsme šli s Bárrou po náměstí plném Němců, a udělám to, protože tam jsem začal cítit pohyb, tam dostal čas barvu a chuť, tam mi začal karneval.

Šli jsme po náměstí plném uprchlíků, teď měla Praha, sevřené město, Perla, ten jeden bod na mapě za dráty, svoje uprchlíky. Budu psát o tom, jak to začalo, a musím se jednou rukou chytit stolu a nehet ukazováku zarýt někam do palce, udělám to, musím tak chytit i druhou ruku a cítit bolest, abych měl pocit něčeho skutečného. Jestli chci vědět, jak to bylo; ta hlavní část příběhu, totiž konec, mizí někde v prázdnu, kam se vytrácí budoucnost a všichni mrtvý.

Okruhy analýzy

(dle struktury ústní zkoušky státní maturity z češtiny)

I.

- **téma a motiv**
- **časoprostor**
- **literární druh a žánr**

II.

- **vypravěč**
- **postava**
- **vyprávěcí způsoby**
- **typy promluv**

III.

- **jazykové prostředky a jejich funkce ve výňatku**

IV.

- **kontext autorovy tvorby**
- **literární / obecně kulturní kontext**